

## דף יד.

עין משפט ב.

או"ח סימן שלא פעיף ו

ו. מכשירי מילה <sup>ב</sup> שאפשר לעשותם מע"ש אינם דוחים את השבת <sup>א</sup>,  
 ע"כ אם לא הביא איזמל למילה מע"ש <sup>ד</sup> אינו מביאו בשבת דרך ר"ה  
 ואפי' דרך כרמלית שהעמידו חכמים דבריהם במקום כרת <sup>ה</sup>.  
 אבל דבר שאין בו איסור אלא מדרבנן אומר לעכו"ם ועושהו <sup>ו</sup>, ואם הוא  
 דבר שאסור לישראל לעשותו מן התורה אסור לומר לא"י לעשותו.

יו"ד סימן רסו פעיף ב

ב. מילה דוחה יו"ט ושבת כשהיא בזמנה <sup>ז</sup>, אבל מילה שלא בזמנה  
 אינה דוחה <sup>ח</sup>.

ב. כגון תיקון האיזמל, והבאתו למקום הברית במקום שאין עירוב, ושחיקת סממנים  
 לברית ותיקון התחבושת.

ג. אפי' נאנס ולא עשאו או עשאו ונאבדו, אם לא שמל כבר ואח"כ נתפזרו הסממנים  
 דעושה משום הסכנה לולד.

ו. מוהל שתיקן צפרניו ונסדקו ביום שבת י"א דמותר לתקנם ע"י עכו"ם בשבת, וכן אם  
 סכין המילה נפגם יש מתירין לתקנו ע"י עכו"ם, עיין בכה"ח אות מ"ח-מ"ט.

ד. ומה שלא מביאים התינוק למקום האיזמל היות ואין בו הכלל שחי נושא את עצמו  
 ואסור.

ואם מותר לטלטל האיזמל אחר המילה, עיין במ"א ס"ק ה'.

ה. ו. היינו שיש בזה צד כרת כגון גדול שלא מל, אבל בתינוק אין בו אלא עשה על  
 האב, ולהרמב"ם אפי' גדול שלא מל אינו עובר אלא בעשה אבל כרת אינו חייב עד  
 שימות והוא ערל ובמזיד, אבל להראב"ד בכל יום עומד באיסור כרת וכ"ה דעת הטור  
 ביו"ד סי' ר"ס.

ו. דהוי שבות דשבות במקום מצוה כמ"ש בסי' ש"ז סעיף ה', ועיין בסי' רע"ו סעיף ב'  
 דיש מקילין אפי' במלאכה דאורייתא וכתב המ"א דאם א"א בענין אחר במילה יש  
 לסמוך עליהם, כה"ח אות נ"ז.

ז. שם בדף קל"ב ע"א ויליף לה ר"י מקרא.

ח. ממשנה שם בדף קל"ז ע"ב.

ואפי' מילה בזמנה אינה דוחה אלא המילה עצמה והפריעה <sup>ט</sup> והמציצה, ואפי' פירש חוזר על הציצין המעכבין דהיינו נשאר עור החופה רוב גובהה של העטרה ואפי' במקום אחד, אבל ציצין שאינם מעכבין אינו חוזר עליהם בשבת אם כבר פירש, ונותנים עליה תחבושת <sup>י</sup> בשבת.

<sup>הגה:</sup> מותר לטלטל סכין המילה אחר המילה <sup>כ</sup> ולהצניעו בחצר שעשו בו עירוב, אע"פ שאינו צריך לו עוד באותה שבת, שהרי לא הוקצה בין השמשות מאחר והיה צריך אותו באותה שבת.

ב. ג. מכשירי המילה אינם דוחים השבת <sup>ל</sup> כיון שהיה אפשר לעשותם מבעוד יום, ע"כ אין עושין סכין למול בו, ואין מביאין אותו ממקום למקום אפי' להוציאו מן הבית ולהביאו דרך הגגות וחצירות ומבואות שלא עירבו בהן.

אבל אם שכח הסכין בגג או בחצר, מותר להביאו מזה לזה אפי' עירבו חצירות <sup>מ</sup> עם הבתים.

ט. ממשנה קל"ג ע"א.

י. שם במשנה.

כ. והט"ז בס"ק א' חולק על הרמ"א והביא ראיות דאסור לטלטלו אחרי המילה שלא לצורך אם לא להצניעו באותו חדר שמל בו, וגם לפני המילה אין לטלטלו בחנם, כל שאינו לצורך המילה. ובנה"כ דחה ראיות הט"ז והסכים עם הרמ"א אך לא התיר אלא להצניעו בחצר המעורבת ע"ש. וכן העלה בספר ראשון לציון דאסור לטלטלו, דמש"כ הרמ"א שלא הוקצה בבין השמשות אינו, דודאי הוקצה דא"א לטלטלו גם למול באותה שעה למי שלא מלו עדיין באותו יום, וא"כ אסור לטלטלו וסיים ופשוט הוא.

ל. ממשנה שם בדף ק"ל ע"א וכו"ע.

מ. פירשו אפי' כל בית עירב עם החצר שלו, ולא אמרינן האיל ואז שכיחים כלי הבית בחצר אם נתיר לטלטל מחצר לחצר כלי ששבת באחד מהם, יטלטלו ג"כ כלים ששבתו בבית מחצר לחצר קמ"ל דלא גזרינן. ט"ז ס"ק ב'.